

HØJESTERETS KENDELSE

afsagt torsdag den 12. november 2020

Sag BS-21584/2020-HJR og BS-21607/2020-HJR

A
(advokat Bo Vestergaard)

mod

B
(advokat Jacob Kiil)

I tidligere instanser er truffet afgørelse af Københavns Byret den 10. januar 2020 (BS-13288/2019-KBH og BS-52239/2019-KBH) og af Østre Landsrets 14. afdeling den 9. marts 2020 (BS-1348/2020-OLR og BS-1359/2020-OLR).

I påkendelsen har deltaget tre dommere: Hanne Schmidt, Lars Hjortnæs og Jan Schans Christensen.

Påstande

Appellanten, A, har nedlagt påstand om, at Østre Landsrets dom om afvisning af ankesagerne ophæves, og at ankesagerne hjemvises til ankesagsbehandling ved Østre Landsret.

Indkærede, B, har påstået stadfæstelse.

Sagsfremstilling

Kæremålet angår to sambehandlede sager. Den første sag angår B og As fælles forældremyndighed over deres fælles barn C. Den anden sag angår retten til at fortsætte parternes fælles lejemål.

Sagen om forældremyndighed

Den 6. november 2019 blev der afholdt en børnesamtale med C i Familieretshuset. Af den børnesagkyndiges notat af 13. november 2019 fremgår om hendes helhedsindtryk af samtalen bl.a.:

”Det er umiddelbart indtrykket, at C taler frit og i overensstemmelse med egne behov.

...

C giver i samtalen udtryk for, at han ikke ønsker en kontakt til sin far. C omtaler sin far ved faderens navn og C fortæller, at han gør det, fordi han ikke føler, at hans far er en far for C.”

Familieretshuset indbragte den 19. november 2019 sagen om forældremyndighed for Københavns Byret.

B nedlagde påstand om, at den fælles forældremyndighed over C, født den ... (i dag 15 år), skulle ophæves, og at hun skulle have forældremyndigheden alene.

A påstod frifindelse.

B anførte bl.a., at C har bopæl hos hende, og at hun utvivlsomt altid har været og fortsat er hans primære omsorgsperson. Det er for byretten godtgjort, at parterne ikke evner at samarbejde om de spørgsmål, der henhører under den fælles forældremyndighed, og at dette har været og fortsat vil være til skade for C, samt at der ikke er udsigt til, at parterne inden for en for C relevant tidshorisont vil blive i stand til at samarbejde til hans bedste.

A anførte til støtte for frifindelsespåstanden navnlig, at det ikke er dokumenteret, at C vil profitere af, at den fælles forældremyndighed ophæves, og at der ikke er dokumenteret konflikter, der er relateret til forældremyndigheden, samt at samværsproblematikken ikke løses ved at foretage et indgreb i forældremyndigheden.

Ved dom af 10. januar 2020 ophævede byretten den fælles forældremyndighed over C og tillagde forældremyndigheden B alene. I dommen hedder det bl.a.:

”Rettens begrundelse og resultat

Det må efter de foreliggende oplysninger lægges til grund, at B gennem hele Cs liv har været hans primære omsorgsperson, og at hun siden han var ca. 4-5 år i lange perioder har boet alene med ham, samt at hun alene har stået for kontakten til institutioner og skole.

Det lægges endvidere til grund, at B siden efteråret 2017 har ønsket at ophæve samlivet med A, der imidlertid – når han var i Danmark – fortsat kom og tog bopæl i hjemmet som tidligere. Retten lægger i den forbindelse til grund, at A gennem en årrække har været registreret som udrejst af Danmark og således ikke var tilmeldt Folkeregisteret på Bs adresse. Retten har på baggrund af forløbet omkring udskiftning af låse til lejligheden fundet det godtgjort, at parterne ikke har været i stand til at samarbejde om Cs bopælsforhold. Retten har sammenholdt dette med indholdet af As mail af 11. november 2019 til B, hvor han varslede at ville udtage stævning mod hende, hvis han ikke fik dispositionsret over Cs båndlagte arv. Derudover har retten lagt vægt på, at A valgte at tilmelde sig Folkeregisteret i Danmark i november/december 2019 på parternes tidligere fælles adresse, mens B sammen med C siden episoden i september 2019 har valgt at fraflytte den tidligere bopæl og siden har boet på et krisecenter. På denne baggrund og på baggrund af indtrykket af parternes forklaringer i retten, findes det godtgjort, at parterne ikke kan samarbejde om de spørgsmål, der henhører under den fælles forældremyndighed, og at deres manglende evne til samarbejde fortsat vil være til skade for C, der er 14 ½ år, og som efter det oplyste tydeligt er præget af forældrenes uoverensstemmelser. Retten finder endvidere, at der ikke er udsigt til, at parterne inden for en for C relevant tidshorisont vil blive i stand til at samarbejde til hans bedste. Herefter findes det bedst for C, at den fælles forældremyndighed ophæves, jf. forældreansvarslovens § 4 og § 11, og at forældremyndigheden tillægges B.”

A ankede ved ankestævning af 13. januar 2020 byrettens dom til Østre Landsret og henviste herved til de påstande, anbringender og indsigelser, som var gjort gældende for byretten. Det blev oplyst, at yderligere anbringender, indsigelser og bevisførelse ville blive inddraget i anken. A præciserede, at parterne ikke før sagen om retten til lejemålet havde samarbejdsproblemer, og at det ikke var godtgjort, at der aktuelt var samarbejdsproblemer, der vedrørte forældremyndigheden, samt at det derfor ikke var godtgjort, at en ophævelse af den fælles forældremyndighed ville gøre nogen forskel for C.

I svarskrift af 17. januar 2020 påstod B principalt afvisning af sagen efter retsplejelovens § 368 a, subsidiært stadfæstelse af byrettens dom. Hun anførte bl.a., at der i ankestævningen ikke var angivet nogen begrundelse for, at byrettens dom skulle være forkert, og at hun fortsat opholdt sig på krisecenter med fællesbarnet.

A har indgivet replik i ankesagen den 6. februar 2020, B har indgivet duplik i ankesagen den 13. februar 2020 og A har indgivet processkrift den 9. marts 2020 i ankesagen.

Retten til det fælles lejemål

B anlagde den 26. marts 2019 sag mod A med påstand om, at (1) A skal anerkende, at hun alene har ret til at fortsætte lejeforholdet vedrørende lejemålet, Herluf Trolles Gade 3, 2. th., 1052 København K, og (2) at det i dommen bestemmes, at dommen skal kunne fuldbyrdes, selv om den ankes inden fuldbyrdesfristens udløb, jf. retsplejelovens § 480, stk. 2.

A nedlagde påstand om, at B skal anerkende, at han alene har ret til at fortsætte lejeforholdet. Over for Bs påstand om, at dommen skal kunne fuldbyrdes, selv om den ankes inden fuldbyrdesfristens udløb, påstod A frifindelse.

B anførte bl.a., at hun er nærmest til at fortsætte lejemålet, da hun er bopælsforælder for C og hans primære omsorgsperson, og da det er vurderet, at forældrene hurtigst muligt skal have afklaret deres boligsituation for at genskabe tryghed for C. A har ikke været registreret i Folkeregisteret på adressen for lejemålet indtil for nylig. Hendes økonomiske situation umuliggør, at hun kan finde en tilsvarende bolig.

A anførte til støtte for påstanden bl.a., at han må anses for at have tættest tilknytning til lejemålet med henvisning til, at han har arbejdet meget for ejendommens lejere, og at det skyldes ham, at beboerne har rimelige lejeudgifter, samt at B på grund af sin formue og Cs arv er i en mere gunstig situation med hensyn til at kunne skaffe sig en anden bolig.

Ved dom af 10. januar 2020 fandt byretten, at B havde ret til at fortsætte lejemålet, og at dommen kunne fuldbyrdes, selvom den ankes inden fuldbyrdesfristens udløb. I dommen hedder det bl.a.:

”Rettens begrundelse og resultat

Retten har navnlig lagt vægt på, at B ved rettens afgørelse i forældremyndighedssagen, der er behandlet sammen med denne sag, har fået tillagt forældremyndigheden over parternes fællesbarn alene, men også lagt vægt på, at B siden 2009 har betalt huslejen alene, og at A gennem en række år har været registreret som udrejst af Danmark og på årsbasis kun har opholdt sig ca. halvdelen af tiden i Danmark. Sagsøgers påstand vedrørende retten til lejligheden tages derfor til følge.

Retten har for så vidt angår påstanden om, at dommen skal kunne fuldbyrdes, selv om den ankes inden fuldbyrdesfristens udløb, lagt vægt på, at parterne sammen flyttede ind i den pågældende lejlighed i 1997, at sagsøgte siden ca. 2010 ifølge sin forklaring derefter hvert år opholdt sig lidt over 6 måneder i udlandet, og at han derfor i Folkeregistret var

registreret som udrejst af Danmark. Retten har derudover lagt vægt på, at han ifølge skrivelse fra Familieretshuset af 28. november 2019 vedrørende fastsættelse af børnebidrag til Familieretshuset havde oplyst, at hans årlige indkomst de seneste tre år "har været ca. 42.000.000 COP, som svarer til ca. 81.000 DKK". Retten har endvidere lagt vægt på, at B umiddelbart inden den 17. september 2019 fik skiftet låsene til lejligheden ud, hvorefter A med bistand fra en låsesmed skaffede sig adgang til lejligheden, og at han først 5 dage før retsmødet den 21. november 2019 blev tilmeldt på adressen i Folkeregisteret. Retten har derudover lagt vægt på, at B sammen med sønnen fraflyttede lejligheden den 18. september 2019, hvorefter de først boede en uge hos en bekendt og siden har opholdt sig på krisecenter. Efter en samlet vurdering har retten derfor taget sagsøgers påstand om, at dommen skal kunne fuldbyrdes, selv om den ankes inden fuldbyrdelsesfristens udløb, til følge."

A ankede ved ankestævning af 13. januar 2020 byrettens dom til Østre Landsret og henviste herved til de påstande, anbringender og indsigelser, som var anført for byretten, ligesom han anmodede om, at landsretten afsagde deldom om, at anken skulle have opsættende virkning.

I svarskrift af 17. januar 2020 påstod B principalt afvisning af sagen efter retsplejelovens § 368 a, subsidiært stadfæstelse af byrettens dom. Hun anførte bl.a., at der i ankestævningen ikke var angivet nogen begrundelse for, at byrettens dom skulle være forkert, og at hun fortsat opholdt sig på krisecenter med fællesbarnet.

I processkrift af 9. marts 2020 anførte A, at havde det ikke været for hans store arbejde for at begrænse Black Stones huslejeforhøjelser og andre for lejerne ugunstige tiltag, var der slet ikke nogen bolig at føre proces omkring, og at der derfor er holdepunkter for at tilsidesætte byretsdommen.

Landsrettens afvisning af sagerne

Ved retsbog af 24. februar 2020 oplyste landsretten, at sagerne skulle behandles i forbindelse med hinanden, og at landsretten overvejede at afvise ankesagerne efter retsplejelovens § 368 a, stk. 1. Der blev fastsat frist for parternes bemærkninger hertil, jf. retsplejelovens § 368 a, stk. 2. På baggrund af en mail af 13. januar 2020 fra As advokat til Bs advokat, hvoraf fremgår, at A skal aflevere lejemålet, når fuldbyrdelsesfristen udløber, og at han flytter ind hos en anden lejer i ejendommen, fandt landsretten ikke anledning til at tage stilling til As anmodning om, at anken blev tillagt opsættende virkning.

Ved dom af 9. marts 2020 afviste landsretten ankesagerne. I dommen hedder det bl.a.:

”Efter retsplejelovens § 368 a, stk. 1, kan landsretten afvise at behandle en sag i 2. instans, hvis der ikke er udsigt til, at sagen vil få et andet udfald end i byretten, og sagen ikke er af principiel karakter, eller andre grunde ikke i øvrigt taler for, at sagen skal behandles af landsretten.

Det fremgår af forarbejderne til retsplejelovens § 368 a, at bestemmelsen forudsættes benyttet i tilfælde, hvor landsretten på grundlag af en indledende vurdering finder, at parterne ikke har oplyst om forhold, der gør, at der er udsigt til, at sagen vil få et andet udfald i landsretten, og at sagen ikke er af principiel karakter, og der i øvrigt ikke foreligger grunde til, at sagen bør prøves i to instanser.

Byretten har vedrørende spørgsmålet om forældremyndighed over C, der er 14,5 år, fundet det godtgjort, at parterne ikke kan samarbejde om de spørgsmål, der henhører under den fælles forældremyndighed, at der ikke er udsigt til, at parterne fremover vil blive i stand til at samarbejde, og at deres manglende evne til samarbejde fortsat vil være til skade for C. Byretten har bl.a. lagt vægt på parternes forklaringer om uoverensstemmelserne om økonomi og bolig, herunder at B sammen med C har valgt at fraflytte den tidligere bopæl og tage ophold på et krisecenter. Byretten har endvidere fundet det godtgjort, at B gennem hele Cs liv har været hans primære omsorgsperson, og at hun siden han var ca. 4-5 år i lange perioder har boet alene med ham, samt at hun alene har stået for kontakten til institutioner og skole.

I forbindelse med sagens behandling i byretten har der været afholdt en samtale med C, hvoraf det fremgår, at C ikke ønsker kontakt med A.

Vedrørende spørgsmålet om retten til parternes fælles lejlighed har byretten lagt vægt på, at B er tillagt forældremyndigheden over parternes fællesbarn, at hun siden 2009 har betalt huslejen alene, og at A gennem en række år har været registreret som udrejst af Danmark og på årsbasis kun har opholdt sig ca. halvdelen af tiden i Danmark.

For landsretten har A nedlagt samme påstande og gjort de samme synspunkter gældende til støtte for påstandene som for byretten, og bevisførelsen for landsretten vil i al væsentlighed være den samme som for byretten.

Landsretten finder under disse omstændigheder, at der ikke er udsigt til, at sagerne vil få et andet udfald end i byretten. Da sagerne ikke er af principiel karakter, og der, selv om sagerne vedrører forældremyndig-

hed og retten til et lejemål, ikke er grunde, der i øvrigt taler for, at sagerne skal behandles i to instanser, afviser landsretten ankesagerne, jf. retsplejelovens § 368 a, stk. 1.”

Ved brev af 14. maj 2020 meddelte Procesbevillingsnævnet tilladelse til, at A kunne indbringe landsrettens dom for Højesteret.

Anbringender

A har anført navnlig, at det ikke med den sikkerhed, der kræves for at afvise at behandle ankesagerne, kan fastslås, at der ikke er udsigt til, at sagerne vil få et andet udfald end i byretten. Sager om forældremyndighed og sager om, hvem der i henhold til lejelovens § 77 a skal have lov at fortsætte et lejemål, er sager, der ud fra en objektiv betragtning har stor betydning for sagens parter. Den indgribende betydning sagerne har for parterne bevirker, at ankesagerne bør behandles.

I forældremyndighedssagen har byretten henvist til uenigheder om forhold, der ikke henhører under den fælles forældremyndighed. Der er mellem parterne ingen aktuelle uenigheder om spørgsmål vedrørende den fælles forældremyndighed, herunder hvem der er bopælsforælder eller om Cs skolegang. Der er fast landsretspraksis for, at der ikke kan ske ophævelse af den fælles forældremyndighed, hvis forældrene er enige om alle væsentlige beslutninger. Når man ved byrettens dom fraviger denne praksis, er der grundlag for at tillade anken.

Spørgsmålet om, hvilke holdepunkter der skal være, for at det kan antages, at parterne ikke kan nå til enighed om forældremyndighedsspørgsmål, når der ikke konkret og aktuelt er uenighed herom mellem parterne, er af principiel karakter.

I lejemålssagen er det ham, der har skaffet lejemålet og betalt de meget væsentlige omkostninger til istandsættelse af lejemålet. Han har hjulpet beboerrepræsentationen med at sikre mod væsentlige lejestigninger, og det er nødvendigt, at han fortsat bistår hermed. B har væsentlig bedre muligheder for at skaffe sig en ny bolig, og når der ikke er grundlag for at ophæve den fælles forældremyndighed, skal retten til at fortsætte lejemålet tillægges ham. B kan som enlig mor få anvist en bolig gennem kommunen, ligesom hun i kraft af en erstatningsudbetaling vil kunne anskaffe sig en passende bolig. Cs båndlagte arv på mere end 2 mio. kr. vil kunne anvendes som hjælp til at skaffe hende og C en fælles passende bopæl. Den omstændighed, at B siden 2009 har betalt lejen for lejemålet, begrundes ikke, at hun skal tillægges retten til lejemålet, da A indtil da havde betalt huslejen, og da han fra 2009 fortsatte med at betale andre udgifter på familiens vegne. Han har på årsbasis kun opholdt sig ca. halvdelen af tiden i Danmark for bedst at kunne sørge for familiens fremtid.

Sagen er af principiel karakter, da der skal foretages en vurdering af betydningen af, at han har afholdt betydelige udgifter til forbedring og istandsættelse af lejemålet og af, at Bs væsentlige egne midler kan suppleres gennem frigivelse af Cs båndlagte kapital, så B i sameje med C vil kunne erhverve en passende bolig. Det er forhold, som ikke har foreligget i tidligere afgørelser efter lejelovens § 77 a.

B har anført navnlig, at A hverken for landsretten eller for Højesteret har fremlagt eller påberåbt sig nye bevisligheder, der ville kunne begrunde, at sagerne ville kunne få et andet udfald i anken.

Sagen om forældremyndighed er en konkret og ikke principiel afgørelse.

Muligheden for afvisning af udsigtsløse ankesager om forældremyndighed ligger godt i tråd med bestemmelserne i forældreansvarslovens § 39, hvorefter en anmodning om ændring af forældremyndighed, barnets bopæl, samvær eller anden kontakt kan afvises, hvis forholdene ikke har ændret sig væsentligt. Intentionen med bestemmelsen i forældreansvarslovens § 39 er at skærme barnet mod unødvendig procesførelse.

I nærværende sag, hvor der er enighed om, at barnet fortsat skal have bopæl hos kærende, der utvivlsomt har været barnets primære omsorgsperson, er der ikke - hverken i Landsretten eller i nærværende kæremål - fremkommet oplysninger der sandsynliggør, at en realitetsbehandling af anken af forældremyndighedsspørgsmålet vil medføre et andet udfald.

Tilsvarende i forhold til sagen om retten til lejemålet, hvor hensynet til, at bopælsforælderen kan fortsætte med at bo i lejemålet sammen med fællesbarnet, vejer tungere end hensynet til As engagement i lejerforeningen og hans økonomiske interesse i muligheden for afståelse af lejemålet mv. Hertil kommer, at han ikke de seneste godt 10 år har betalt husleje eller andre faste udgifter i forbindelse med lejemålet, og at han har været – og efter det oplyste er – registreret som udrejst af Danmark.

Sagen om lejemålet er heller ikke principiel, idet lejelovens § 77 a allerede efter sin ordlyd peger på, at hensynet til mindreårige børn skal veje tungt ved vurderingen af, hvem der har ret til at videreføre et lejemål alene, og der er ikke oplysninger om modstående relevante hensyn, der ville kunne give anledning til principielle overvejelser.

Retsgrundlag

Retsplejelovens § 368 a om landsrettens kompetence til at afvise at behandle en sag i 2. instans har følgende ordlyd:

”Landsretten kan afvise at behandle en sag i 2. instans, hvis der ikke er udsigt til, at sagen vil få et andet udfald end i byretten, og sagen ikke er af principiel karakter eller andre grunde ikke i øvrigt taler for, at sagen skal behandles af landsretten. Landsretten kan dog ikke afvise en sag, som er indbragt efter tilladelse fra Procesbevillingsnævnet.

Stk. 2. Hvis landsretten overvejer at afvise en ankesag efter stk. 1, underrettes parterne herom. Parterne kan herefter inden 2 uger efter at have modtaget meddelelsen give retten og den anden part underretning om deres bemærkninger, hvorefter retten træffer afgørelse.

Stk. 3. Retten træffer ved dom afgørelse om afvisning på det indkomne skriftlige grundlag. Hvor særlige grunde taler derfor, kan retten bestemme, at der skal foretages mundtlig forhandling. Retten kan tillade, at en part eller rettergangsfuldmægtig deltager i den mundtlige forhandling ved anvendelse af telekommunikation, medmindre sådan deltagelse er uhensigtsmæssig.”

Bestemmelsen blev indsat i retsplejeloven ved lov nr. 737 af 25. juni 2014 om bl.a. revision af reglerne om behandling af civile sager. Af lovforslagets almindelige bemærkninger fremgår bl.a. (Folketingstidende 2013-14, tillæg A, lovforslag nr. L 178, s. 34 f.):

"2.2.2. Lovforslagets udformning

...

2.2.2.2. Afvisning af visse 2. instans ankesager uanset sagens økonomiske værdi

2.2.2.2.1. Udvalgets overvejelser

...

Det er udvalgets opfattelse, at behandlingen af en sag i to instanser ikke i alle tilfælde er nødvendig. Om behandlingen i en anden instans er nødvendig, må således afhænge af, om det har betydning for sagens udfald, om sagen er principiel eller i øvrigt af en karakter eller betydning, der gør det rimeligt med adgang til behandling i to instanser.

Udvalget foreslår på den baggrund, at de generelle regler om ankebe-grænsning suppleres med en adgang for landsretten til i civile ankesager at foretage en indledende vurdering af, om der af ankesagens parter er oplyst forhold, som gør, at der er udsigt til, at sagen vil få et andet udfald end i byretten.

Hvis landsretten vurderer, at det ikke er tilfældet, og der ikke i øvrigt foreligger grunde til, at sagen skal prøves i to instanser, f.eks. fordi sagen ikke indeholder principielle problemstillinger eller har særlig betydning for parterne, kan landsretten – efter høring af parterne – afvise anken.

2.2.2.2.1.2. Det forudsættes ikke, at der skal foretages en systematisk gennemgang af alle ankesager i landsretterne med henblik på eventuel afvisning. Afvisning skal således blot være en mulighed, som navnlig forventes benyttet i sager, hvor det umiddelbart synes nærliggende, at betingelserne for afvisning vil kunne være opfyldt. Det kan f.eks. være tilfældet, når der i ankestævningen henvises til samme påstande og anbringender som i byretten, og der ikke afgives svarskrift.

...

2.2.2.2.2. Justitsministeriets overvejelser

Justitsministeriet er enig i udvalgets overvejelser og forslag, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med udvalgets lovudkast.

... I overensstemmelse med udvalgets forslag er der tale om en mulighed for landsretten i de tilfælde, hvor det umiddelbart vurderes, at parterne ikke har oplyst om forhold, der gør, at der er udsigt til, at sagen vil få et andet udfald i landsretten, og der i øvrigt ikke foreligger grunde til, at sagen bør prøves i to instanser. Justitsministeriet finder i den forbindelse anledning til at understrege, at toinstansprincippet fortsat vil være et grundlæggende princip i dansk retspleje.

Bestemmelsen forudsættes således navnlig anvendt, hvor der f.eks. er tale om rene "kreditanker", dvs. hvor der alene ankes med det formål at udsætte fuldbyrdelsen af det (betalings)krav, som sagen omhandler.

Det vil naturligvis bero på en konkret vurdering af en sag, om betingelserne for afvisning af anken er opfyldt, men som foreslået af udvalget forudsættes muligheden navnlig anvendt i sager, hvor det umiddelbart synes nærliggende, at betingelserne for afvisning vil kunne være opfyldt. Det kan f.eks. være tilfældet, når der i ankestævningen henvises til samme påstande og anbringender som i byretten, og der ikke afgives svarskrift. I sådanne sager, hvor der intet anføres til støtte for, at byrettens dom er forkert, og hvor det derfor umiddelbart forekommer åbenbart, allerede når sagen modtages i landsretten, at der ikke er udsigt til, at sagen vil få et andet udfald end i byretten, vil der således efter en konkret vurdering kunne ske afvisning efter den foreslåede bestemmelse."

Af justitsministerens besvarelse af 19. maj 2014 af spørgsmål nr. 2 vedrørende lovforslaget fremgår bl.a.:

"Der er således tale om en helt snæver adgang for landsretten til at afvise sager, som ikke forudsættes anvendt i et særligt stort antal sager.

3. Forslaget vurderes at vedrøre meget få sager, ligesom der vil skulle foretages en indledende vurdering af sagerne i landsretten. ... Formålet med forslaget er således ikke at opnå et effektiviseringspotentiale, men derimod at undgå overflødige sager ved landsretterne. ... Forslaget er samtidig med til at modvirke, at en part trækker sagen i langdrag med en åbenbart overflødig anke til skade for den part, som har fået medhold i byretten."

Højesterets begrundelse og resultat

De i landsretten afviste ankesager angår byrettens afgørelser om B og As fælles forældremyndighed over deres fælles barn C, og om retten til deres fælles lejemål.

Ved byrettens dom i sagen om forældremyndighed blev den fælles forældremyndighed ophævet, og B blev tillagt forældremyndigheden alene.

Efter byrettens dom om retten til det fælles lejemål blev A pålagt at anerkende, at B alene har ret til at fortsætte lejemålet.

Landsretten kan efter retsplejelovens § 368 a, stk. 1, afvise at behandle en sag i 2. instans, hvis der ikke er udsigt til, at sagen vil få et andet udfald end i byretten, og sagen ikke er af principiel karakter eller andre grunde ikke i øvrigt taler for, at sagen skal behandles af landsretten.

Højesteret finder, at forarbejderne til retsplejelovens § 368 a fører til, at en ankesag ikke bør afvises af landsretten, hvis det ikke umiddelbart forekommer åbenbart, at der ikke er udsigt til, at sagen vil få et andet udfald end i byretten, hvis sagen indeholder principielle problemstillinger, eller hvis sagen f.eks. har særlig betydning for parterne.

Ankesagen om forældremyndighed må anses for at have særlig betydning for A, idet sagen angår ophævelse af den fælles forældremyndighed over As søn C. Herefter, og under hensyn til sagens karakter i øvrigt, finder Højesteret, at betingelserne for at afvise As anke til landsretten i medfør af retsplejelovens § 368 a ikke er opfyldt.

Da byretten har truffet afgørelse i sagen om lejemålet bl.a. på baggrund af sagen om forældremyndighed, og sagerne derfor er tæt forbundne, finder Højesteret, at der foreligger sådanne grunde, der taler for, at sagen bør behandles af landsretten, at betingelserne for at afvise As anke til landsretten i medfør af retsplejelovens § 368 a ikke er opfyldt.

Højesteret ophæver derfor landsrettens dom og hjemviser sagerne til behandling ved landsretten.

THI BESTEMMES:

Landsrettens dom ophæves, og sagen hjemvises til behandling ved landsretten.

Ingen af parterne skal betale kæremålsomkostninger til den anden part.